

Igehirdetés az Érdligeti Református Egyházközségben 2011. február 6-án
az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 15,1-12 alapján.

Ellenben abban hiszünk, hogy mi is az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk. Éppen úgy, mint ők."
ApCsel 15,11

Kedves Testvérek!

A keresztyén egyház nagy vízváltójáról olvashattunk a hosszabb igeszakaszban. Hogy ezt az első ún. apostoli zsinatot és annak döntéseit jól értsük, kicsit vissza kell mennünk a történelemben a Krisztust megelőző korba, mit is jelent ez a kifejezés, hogy **mi** és **ők**.

Az emberi identitás kialakulása nagyon összetett és sokrétű. Ami viszont évezredek óta mindig is megtalálható benne, hogy egy ember, egy közösség, egy nép hajlamos önmagát valakivel szemben definiálni. Az evangéliumi történetekben olvashatunk zsidókról, akik a samaritánusokkal és a pogányokkal szemben határozzák meg saját identitásukat. A felolvasott történetben a zsidókeresztyén ösgyülekezet szintén a pogányokból lett keresztyénekkel szemben definiálja önmagát. De ha modern korunkat nézzük, pl. a náci Németország a múlt század első felében, pont a zsidókkal szemben definiálta az árja faj fogalmát. A mai Nyugat-Európában igencsak könnyű politikai szavazatokat szerezni a bevándorló, vagy idegen ellenességgel. De jelen van ez a megosztás Magyarországon is, igaz a kampány elmúltával a cigánykérdés is nyugovóra tért a következő négy évre. Még ugyan nem találkoztam vele Érdén, de a Budapesthez közel eső településeken mindig is előjön az a kérdés, hogy ki az őslakos és ki a betelepült. De jól emlékszem arra is, amikor 15 éves koromban a rendszerváltás után egy szatmári gimnáziumban, Csengeren egy olyan osztályban kezdettem meg a gimnáziumi tanulmányaimat, amelyikben mindenki kárpátjai volt, akkor mi voltunk az iskolában a ruszok. Minden közösség igyekszik tehát ezt a választóvonalat meghúzni, ki tartozik miközénk, és ki van a körön kívül. Mindig is létezett **mi**, és mindig is létezett **ők**.

Jeruzsálemben, az első zsinaton is ugyanez a probléma. Itt vagyunk **mi**, akik zsidónak születtünk, nyolcadik napon körülmetéltek, zsinagógába jártunk, néha felmentünk Jeruzsálembé a templomba zarándokként, megtartottuk a mózesi törvény összes rituális előírását, mindig is vallottuk, hogy Isten egy. De az evangélium terjed, szinte feltartóztatlanul, s most már kezdenek elmosódni a határok. Jó lenne eldönteni, hogy ki lehet igazán keresztyén. Mit kezdünk a pogányokkal, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy Isten egy, nincsenek körülmetélve, soha nem jártak sem zsinagógában, sem templomban, nem hallottak Mózesről, sem törvényről? Mit kezdünk azokkal, akikkel szemben eddig évszázadokon át olyan sikeresen határoztuk meg önidentitásunkat, hogy mi vagyunk a kiválasztott nép, ők pedig a megvetett kutyák, a sok istent hívó vallásukkal és telis-tele tisztátalan kultuszukkal?

Két megoldás kínálkozott erre a kérdésre.

Tegyük őket előbb zsidókká. A zsidóságnak küldetése volt Istentől arra, hogy missziót végezzen a pogány népek között. Ez az igény nem csak itt a Krisztus utáni korban jelentkezett, hogy pogány népek tagjai zsidókká legyenek, hanem már az Ószövetségben is. (Ld. Ézsaiás könyve, vagy Jónás próféta könyve). Az ApCsel-ben is olvashatunk olyan zsidókról, akik korábban pogányok voltak, de aztán áttértek, körülmetélkedtek és megtartották a törvényt, így zsidónak tekintették őket, annak ellenére, hogy pogánynak születtek. Ők a prozelita zsidók. Nos, hát ez így nézett ki, hogy prozeliták lettek a megtérő pogányokból. Ezt követeli az a néhány judaista farizeus, aki Jeruzsálemből megérkezik Anthiókhiába és így fogalmaz: "Ha nem metélkedtek körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhettek." Gyakorlat, azaz követhető séma tehát volt arra nézve, hogy mi történjen a megtérő pogányokkal, de ahogy az arányok is mutatták, kevés pogány ember élt azzal a lehetőséggel, hogy egy fájdalmas operáció útján váljon zsidó emberré. Ezt felmérte Péter, Jakab és Pál apostol is, amikor javaslataikat előterjesztették a Jeruzsálemi zsinaton.

A kérdés tehát az volt, hogy megnyitható-e a határ, beengedhetőek-e azok, akiket eddig megvetettünk, lenéztünk, vagy alacsonyabb rendű népeknek tekintettünk. Erről a másik megoldásról olvashattuk a hosszabb igeszakaszt a Bibliából. Nekünk ezt a megoldást kell megnézni és a magunk helyzetére vonatkoztatni. Ne rakjunk fölösleges terhet a megtérő pogányok nyakába, ne tegyünk rájuk olyan terhet, amit mi sem bírunk cipelni – javasolják az apostolok.

Péter érvelésében két dologra hívja fel a figyelmet. Először is hivatkozik személyes tapasztalataira, amelyet Kornéliusz századod házában élt át. Ő maga is elutasítóan reagált előbb arra a látomásra, hogy tisztátalan dolgokhoz, ahogy eddig sem, ezután sem kívánja a nevét adni. Aztán Isten végül is meggyőzte őt, hogy menjen el a római századoshoz, pogány emberhez, és ott maga is szemtanúja volt annak, hogy a Szentlélek kitöltötte a pogányokra. Akik azt hitték, hogy Isten a saját lelkét csak zsidó emberekre tölti ki, meg kellett győződniük arról, hogy ezt megkapják a lenézett és megvetett, tisztátalan pogányok is.

A másik érv pedig a felolvasott alapigénk, a 11. versből. Az üdvösség nem előjog, nem lehet beleszületni, nem lehet kiérdemelni, az üdvösség hit kérdése. Mégpedig egész konkrétan az Úr Jézus kegyelmében való hit kérdése. Nincs üdvösség senki másban, csakis a Krisztusban, az ő kegyelmébe vetett hit által.

Testvérek!

Az üdvösség szó a görög nyelvben azt jelenti: megszabadítani, szabadnak lenni. Ez a szabad élet pedig nem csupán a halálunkat követő túlvilági életre vonatkozik, ahogy azt ma sokan talán itt is gondoljuk. Az üdvösség jelen idő. Az üdvösség, a szabad élet most élhető meg csupán a Krisztus kegyelmébe vetett hit által. Azt jelenti ez a vallási fogalom, hogy nem kell félnünk, nem kell rettegnünk, lelkiismeretünk lehet tiszta és békés, mert békében vagyunk az Istennel. Gondoljunk csak bele, mennyi terhet jelent csak az, ha egy-egy embertársunkkal vagyunk békétlen viszonyban. Minden gondolatunk, érzelmeink, még az álmaink is terhessé válnak. Egy feszült kapcsolat nagy teher, szinte megköttöz. Az üdvösség elsősorban ezt jelenti: szabad lehetsz, mert a lelkiismereted tiszta és szabad az Istennel való kapcsolatodban. Nincs rajta teher, nincs rajta fölösleges súly.

A farizeusokból megtért keresztyének pedig fölösleges súlyokat, el nem hordozható igát szeretnének a pogányok nyakába tenni azzal, hogy Mózes törvényeire kényszerítenék őket. Ezzel nemhogy üdvösséget, azaz szabad életet biztosítanának az újonnan megtérőknek, hanem pont ellenkezőleg, még jobban leterhelik őket.

Kedves Testvérek!

Mi a helyzet velünk? Mi lenne az első reakciód, ha egy romacsalád megjelenne a következő vasárnap melletted a padsorban? Mit tennél, ha egy mai fiatal, tele tetoválással és piercinggel, szakadt fekete ruházatban oda ülne melléd és ráadásul még illetlenül is viselkedne a templomban? Mi lenne, ha egy olyan ember, aki drogozik vagy iszik, emiatt lop, vagy agresszív ott ülne melletted? De hogy ne csak határeseteket hozzunk, mi lenne, ha az az ember ülne melletted, akiről jól megvan a véleményed, akivel sikerült rossz kapcsolatba kerülnöd az elmúlt hónapokban, akire haragszol, akit hibáztatsz, akit nem tudsz elfogadni. Lehet, meg sem hallanád az Igét, mert a gondolataidat, az érzelmeidet lekötné az a másik személy, legyen ő cigány, legyen egy furcsa fiatalember, legyen közismert vagy köztörvényes valaki, vagy legyen egyszerűen csak a haragosod.

A mi és az ők ellentéte bizony itt van köztünk. De mit tudunk ezzel kezdeni? Védjük körömszakadtáig az igazságunkat? Bizonygatjuk, hogy erkölcsileg, tradicionálisan vagy személyes sérelmek miatt az a másik nem tartozhat miközénk? Hogy oldódik fel, hogyan tűnik el ez a választóvonal a mi és az ők között, hogyan lehet betemetni az lövészárkokat, hogyan lehet egy oldalra kerülni, bocsánatot kérni, megbocsátani, elfogadni, szeretni?

Testvérek! Azért tartunk istentiszteletet és azért hallgatunk igehirdetést, mert szeretnénk, ha Isten Igéje az életünk részévé válna. Márpedig ma azt mondja nekünk Isten igéje, hogy az mi és az ők között csak egy valaki képes eltörölni a választóvonalat: az Úr Jézus Krisztus. Az Úr Jézus kegyelme képes arra, hogy szabaddá tegyen bennünket elvárásoktól, követelésektől, elégtétel kívánásától, sérelmektől és minden megköttöző dologtól. Az Úr Jézus kegyelme képes arra, hogy átformálja a szívünket. Az Úr Jézus kegyelme képes arra, hogy szabaddá tegye számunkra az utat a másik emberig, még ha a legmélyebb szakadékot is kell áthidalni hozzá. Az Úr Jézus kegyelme egyedül. Mert Krisztus sem várta el, hogy megfeleljünk neki, nem követelte, hogy legyünk jobb emberek, nem állított mércét, hogy ha megütjük, akkor szóba áll velünk. Az Úr Jézus kegyelme ingyenes lett számunkra. Irgalma nekünk adatott, nekünk, bűnösöknek. Az Úr Jézus kegyelme tud épp úgy szabaddá tenni engem is, mint téged és mint mindenkit ebben a gyülekezetben és ebben az egész világon. Az Úr Jézus kegyelme drága kegyelem, de mégis ingyen a miénk lehet. Hit által. Mi hiszünk abban, hogy éppúgy üdvözülünk általa, mint az a másik számomra nehezen elfogadható ember?

Testvérek! Ha szeretnénk szabad életet, ha szeretnénk szabadon lélegezni itt a közösségben, nem pedig sóhajtozni az elfojtott feszültségek miatt, ha szeretnénk felszabadult kapcsolatokban egymásnak örvendezni és egymás szeretetét élvezni, ha szeretnénk egyszerűen tapasztalni, hogy jó a Krisztus teste tagjának lenni, egyetlen mód van rá. Fogadd el az Úr Jézus kegyelmét. Ez az egyetlen képes felszabadítani, üdvösséget adni az Istennel és az embertársal való kapcsolatban. Az Úr Jézus kegyelme töröl el határokat gyülekezeti testvérek között is. Ámen.